

FEMAD

Festival mladého amatérského divadla

FEMAD má pouze jednoho ředitele!

Události posledních dní ohledně Národního divadla vynesly na povrch otázku, jak je to s naším ředitelem festivalu. Všem vzkazujeme, že po celou dobu festivalu je pouze jeden ředitel.

Redakce již bez žárovek!

I redakce zpravodaje se rozhodla ušetřit festivalu nějakou tu korunu. Proto prosíme, omluvte chyby, které se ve zpravodaji objeví. Píšeme již pouze pod plamenem svíčky, na psacích strojích.

PROGRAM

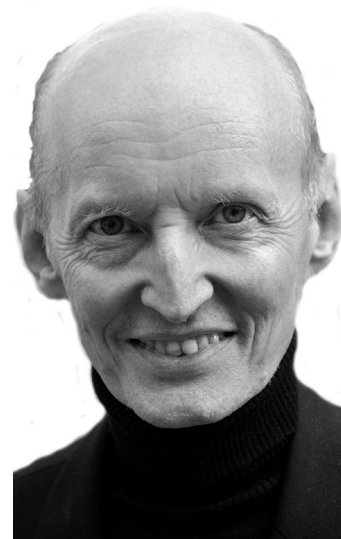
08.00 – 09.30	Snídaně (M)
09.00 – 09.15	Oficiální vítání souboru DS Nová generace při TJ Sokol Lázně Toušeň (HŠ)
10.30 – 11.55	Filip Müller: Postel aneb Život není pro děti v provedení DS Nová generace při TJ Sokol Lázně Toušeň (SD)
11.30 – 13.30	Oběd (M)
12.50 – 13.40	Semináře divadelních klubů (U)
13.15 – 13.30	Oficiální vítání DS Karla Čapka Děčín (HŠ)
13.50 – 14.50	Beseda v kruhu – Filip Müller: Postel (A)
15.00 – 16.35	Alina Nelega Cadaridu: Amalia dýchá zhluboka aneb Internacionála v provedení DS Karel Čapek Děčín (SD)
16.45 – 17.35	Semináře divadelních klubů (U)
17.00 – 19.00	Večeře (M)
17.10 – 17.25	Oficiální vítání DS Kroměříž (HŠ)
18.20 – 19.20	Beseda v kruhu – Alina Nelega Cadaridu: Amalia dýchá zhluboka (A)
19.30 – 21.00	Yasmina Reza: Bůh masakru v provedení DS Kroměříž (SD)
21.10 – 22.00	Semináře divadelních klubů (U)
22.10 – 23.10	Beseda v kruhu – Yasmina Reza: Bůh masakru (A)
23.30 – 01.00	Půlnoční INSPIRACE , tentokrát hlasové (ZZ)

M – Menza, II. nádvoří, FD – foyer divadla, HŠ – hrad-
ní šatlava, MS – modrý salónek, A – aula, II. nádvoří,
DK – divadelní klub, SD – sál divadla, U – učebny,
ZZ – zámecká zahrada

Sobota 15. září

Úvodník

V pátek odpoledne dorazil na zámek herec, dramaturg a scénárista Petr Janiš. Byl jednou z duší FEMADu v sedmdesátých a osmdesátých letech. Pak si dal pětadvacet let pauzu. Předloni se vrátil a nyní je na „novodobém“ festivalu podruhé.

Ten večer coby „hodný muž“ při besedě v kruhu. Shodou okolností se sokolovským souborem, s nímž před několika desítkami let spolupracoval. V chladném podvečeru si na nádvoří navlékl svetr a vyřkl opravdu krásné vyznání.

„Když jsem předloni na FEMADu potkal lidi, které jsem neviděl čtvrtstoletí, přišlo mi, že vypadají pořád stejně. Zatímco doba se změnila, oni ne. Říkal jsem si, čím to je? Nepřišel jsem na jinou odpověď než, že to je DIVADLEM. A nejednalo se jen o lidi z Poděbrad, ale třeba Vondruškovi z Libice. Prostě ochotníci mají divadlo, které je taky někdy potvora. Mnohé mu dávají, ale ono jim to vrací.“
A pak ještě vzpomněl na svou první festivalovou účast, jež mu vlila krev do žil. „Bylo to v době, kdy jsem dobrovolně odešel z angažmá, které mi vzalo všechny iluze. Po prázdninách jsem přijel do Poděbrad a byla to vzpruha, jež mi vrátila chuť k divadlu.“

DS Břetislav Břeclav: Mrzák Inishmaanský

Postřehy z kuloárů

Možná ty starý ženy s knírkem připomínaj uchrlchaný dědky.

Stěžoval jsem si, že jsem nedostal k řízku kompota, tak jsem ho dostal k snídani.

Černý irský absurdní humor.

Chrumchrumchram. (spokojeně pobrukování psa)

Je to tam na mě trochu cukrkandl.

Já jsem rád, že ses ozval. Tvůj hlas se tady pejskovi líbí. Spokojeně si začal pobrumovat.

Historie nemá nic společného s naší minulostí.

S Iry máme mnoho společného. Třeba lásku k alkoholu.

...napsal v roce 1988 Zdeněk Pošíval. To jsou omyly mláde.

Hezký kostým, ale moc čistý.

Hlavu dolů! Hlavu ne, hlavu jim nech.

Babka byla krásně zelená.

Pana Kracika si vem. (povel psovi)

To je hezký, jenomže v tu chvíli nám sem začnou jezdit transvestiti.

Umělé vajíčko vystřelilo rychlostí 40 m/s, trefilo mě do břicha a pod úhlem 45 ° se odrazilo doprava.

„To, že nám diváci několikrát zatleskají z hlediště, ještě neznamená, že známe jejich pocity“

Po skončení besedy v kruhu o dopoledním představení Mrzák Inishmaanský Divadelního spolku Břetislav Břeclav, které otevřelo druhý festivalový den, jsem položila pár otázek režisérce souboru Janě Vrzalíkové a představiteli Doktora Pavlu Doležalovi.

Kdo z vašeho souboru a proč přišel právě s touto hrou Michaela McDonagha?

JV: Text jsem vybírala já, jelikož souboru vyhovuje svým McDonaghovským humorem.

Mrzák Inishmaanský má silné téma. Liší se výrazně od vašeho předešlého repertoáru?

JV: Liší se, ale snažíme se vybírat hry, které jsou si v něčem podobné.

PD: Nemáme přesně dané, jaké žánry chceme hrát.

Hlavně záleží na souhlasu ostatních členů. Někdy nám třeba hra nesedí typově a také je potřeba, aby hrálo co nejvíce lidí, jinak se nám na to „vyprdnou“.

Máte v plánu nazkoušet ještě další McDonaghovy hry?

JV: Zatím ne. Nechtěla bych hrát jednoho autora třikrát za sebou. Ale možná někdy v budoucnu. Nikdy neříkej nikdy.

S jakými diváckými ohlasy jste se v reakci na představení setkali?

PD: To, že nám diváci několikrát zatleskají z hlediště, ještě neznamená, že známe jejich pocity. Po představení máme spoustu práce a nestihneme si s nimi o tom popovídat. Většinu názorů slyšíme až právě na různých přehlídkách, kde fungují podobné besedy. Názory odborníků i veřejnosti jsou vesměs kladné.

Divácké výkřiky

Mně se to moc líbilo. Tohle je přesně moje krevní skupina.

Byl to trochu zvláštní příběh, smutný, pro někoho možná i depresivní, ale divadelní zážitek z toho rozhodně mám.

Velice se mi líbilo. Zejména ztvárnění některých postav.

Jsem velmi spokojená. Pro mě to byl krásný kulturní zážitek.

Herecky se mi to líbilo moc, ale příběh mě tolik nenadchnul. Podle mě tento text není přímo na divadlo. Je těžké ho zpracovat, aby to vypadalo dobře. Film má pro to mnohem více prostředků.

Krásné.

Viděl jsem to již podruhé, ale stále jsem velmi nadšen.

Naprosto úžasné.

Zcela jedinečné.

Transcendentální.

Já vím, že budu asi proti většině, ale mně se to nelíbilo. Hercům jsem to nevěřila. Přišlo mi, že se pitvoří a hrají to dětinsky.

Nejvíce se mi líbil mladík, který hrál babičku. Chvillemi jsem se nudila. Ale jinak pěkné, i slzy jsem měla na konci na krajíčku.

Jozef Bednárík Vášnivý chodič do divadla

Škoda, že neumím slovensky natolik, abych úryvky z našeho téměř půlhodinového povídání přepsala v libozvučném, měkkém, krásném jazyce, kterým slovenština je. Zvláště, když se line z úst někoho tak sympatického a milého, z něhož pohoda (moderně pozitivní energie) jen sálá. Ten někdo přijel na poděbradský FEMAD po sedmadvaceti letech. Pan režisér. Tady by mě ve své skromnosti opravil, že „už jen důchodce“, který si v posledních pěti letech užívá divadlo plnými doušky výhradně zvenčí. Přepsáno do sportovní terminologie, zvolil si ten správný timing a ukončil své působení v uměleckém světě na vrcholu. Snad se na mě nebude zlobit, ale jsem přesvědčena, že pro každého, kdo se s ním v prostorách poděbradského zámku při letošním FEMADu setkal, to byl zážitek a velká pocta. Ale teď už se ve vzpomínkách vraťme do roku 1981, kdy na poděbradský ochotnický festival poprvé přijel slovenský režisér Jozef Bednárík s divadlem „Z“ ze Zelenče a způsobil tu svou divadelní adaptací románu Guy de Moupassanta Guločka poprask.

„Byli jsme dost vyzdvihovalý soubor. Ale tady na FEMADu nás nejen chválili, ale současně k nám byli kritičtí. Říkal jsem si, že to je proto, abychom nezpychli. A pozvání na festival jsem také z tohoto důvodu vždycky vítal. Byla to taková ta správná, potřebná jemná popíchnutí, která nás posunovala o kus dál.

Snad i díky FEMADu naši herci dostali na všechno reálnější pohled. Když jsme pak zkoušeli, často říkali: „Toto by nám na FEMADu neprošlo,“ nebo: „Jožko, tohle nám na FEMADu vytýkali.“ Oživil jsem si to na včerejší besedě po představení, kdy se nepěly jen ódy, ale dostávalo tam prostor i kritičtější hodnocení. Nadchlo mě to, že jsem také diskutoval. Původně jsem si řekl, že si sednu někam na kraj a pak mi to nedalo. Vrátil jsem se do mládí, do doby, kdy jsem byl účastníkem. Včerejší představení Ucho bylo pro mě velkým zážitkem a inspirací. Okamžitě tuto inscenaci nabídnu na bratislavské Nové scéně, kde už delší čas chtějí realizovat divadlo pro dva herce.“

„Poprvé jsem stál na jevišti v šesti letech. Hrál jsem v české klasice – Jiráskově Vojnarce – malého chlapce, který říká: „Já ti nedám koníka, ty bys ho bičem bil.“ Z mého dětství mi nejvíc utkvělo hraní v pohádkách. Máma byla učitelka a jednou ročně připravovala dětské představení. Dostával jsem role čarodějů a jiných zloduchů, nebo také Zajka Hopsasy, jak bylo zmíněno při zahájení festivalu (když to včera v divadle zaznělo, málem jsem se smíchy rozřehotal). Syn paní učitelky musel dělat kotrmelce, být za zlého... Bavilo mě to. Na záporných postavách jsem si vyloženě zgustnul. Potom přišlo „velké ochotnění“, Hronovy, Krnovy. V souboru Divadlo za rampami jsem stále působil jako herec. Chodil jsem na uměleckou průmyslovku, ale posléze dezertoval na AMU k herectví. Otec, věřící člověk, varhaník v kostele, mi to dlouho nedokázal odpustit. Představoval si, že ze mě bude výtvarník. Herecký svět považoval za „žumpu“. Když jsem hrál v divadle v Nitře, přijeli se za mnou podívat ochotníci z mé rodné Zelenče

(malá vesnička v trnavském okrese, pozn. red.). Po nějakém čase „okopírovali“ hru, kterou tenkrát se mnou viděli. Ptal jsem se jich, proč to udělali, protože inscenace se mi zrovna dvakrát nelíbila. Řekli mi na to, že když se mi to nezdá, ať s nimi udělám něco lepšího. Vyřčená provokace

byla absolutně největším hýbacím momentem v mém životě. Udělali jsme Moliéra, hru Oklamáný manžel. Konečně jsem si mohl tvořit divadlo „svých snů“. Doposud jsem se v Nitře podílel na představeních o údernících, Fučíkovi. Připadl jsem si jak v jiném světě, v němž si můžu vybírat. Postupně jsme udělali devět klasických představení a jednoho Kafku. Byla to pro mě srdeční záležitost, dostal jsem od amatérských herců neskonalou důvěru, což se režisérovi málokdy stává, a zažil s nimi díky festivalům pocit, že patříme do „velké ochotnické rodiny“. Navíc jsem získal několik režisérských cen a mohli jsme se účastnit festivalů ve světě.“

„Když to porovnám s inscenacemi, které jsem zatím na letošním FEMADu viděl, byla to taková spektakulární představení. Dnes jde ochotnické divadlo daleko víc do hloubky. Vidím, jak stále dýchá, zraje. I když tady není o ochotnickém divadle tolik slyšet, je tady.“

„Jsem staromódní. Už mi chodí důchod. Proto mě neláká,

abych se vrátil. Je lepší skončit v době, kdy vás ještě chtějí. Stal se ze mě vášnivý chodič do divadla. Užívám si ho po celém světě, ale už ne z režisérského pultiku. Mám to blízko do Vídně, a tak často jezdím na ochotnická představení právě tam. Moje bývalá profese mi neschází. Navíc mi lékaři doporučili, abych se nerozčiloval. A bez emocí se režisérská práce nedá dělat. Jediné, na čem se teď podílím, je šansonové divadlo. Herci mají potřebu zpívaného monologu. Dali jsme přeložit sto šansonů do slovenštiny. Věřili byste tomu, že paní Vašáryová zpívá? Už jsme uspořádali deset koncertů. Baví mě to a bohatě mě to naplňuje.“

Monika Langrová

Ve čtvrtek večer Jozef Bednárík převzal cenu za přínos ochotnickému divadlu s přihlédnutím k formování festivalu FEMAD.

RETRO DISCO TRISKO!

Dalším bodem doprovodného programu byla půlnoční Retro diskotéka. DJ Martin Vácha promítal po celou dobu klipy, pouštěl páru. Dokonce chvíli sněžilo! Jak se ukázalo, ve všech zúčastněných dřímají obrovské taneční potenciály, které mohli na parketu krásně „probudit“. Redakce se také neudržela a na chvíli se zapojila do víru tance.

To snad ani nepotřebuje komentář.

PŘEMÝŠLÍŠ JAK SE DOSTAT PRYČ Z PRÁVĚ PROBÍHAJÍCÍHO SEMINÁŘE?

⌘

MÁŠ CHUŤ NA VYNIKAJÍCÍ ZMRZLINU Z CUKRÁRNY NA NÁMĚSTÍ?

⌘

CO SI TŘEBA NA CHVILIČKU SCHRUPNOUT V LÁZEŇSKÉM PARKU?

⌘

JIŽ NA SEBE NEMUSÍŠ TRAPNĚ UPOZORŇOVAT NEMÍSTNOU PROSBOU
O PŘEDČASNÝ ODCHOD, NECH TO NA NÁS.

⌘

Pod stolem tajně vyťukej SMS ve tvaru:

DOSTAN_ME_PRYC (tvé jméno + místnost, kde jsi)

a odešli na **732 216 908**.

*Cena jedné SMS dle tvého operátora, technicky
zajišťuje firma FEMADsos.*

Divadlo bez zákulisí Sokolov: Urvi to!

Postřehy z kuloárů

To už ne, to už je kritika, ale sebekritika je povolena. (upozornění pro „hodného muže“)

Ač jste říkali, že soudobé německé umění je příšerné, tak Václav (Špirit) přišel...

Herci, nebránili jste se některým choulostivým scénám? My jsme vycházeli z toho, že když režisér řekne, tak to uděláme.

Je to něco, co se blíží tomu, co nevím, co je.

Vy jste to hráli tak decentně... Na scéně byl penis! To jsem si všiml...

Je to coolness drama.

Vaše hra je oceněna někým, kdo kdysi v sexu něco znamenal. (později) ...tuto větu opravuji na čas přítomný.

Zvítězili jste nad autorem!

Kele a Mindy, vy jste byli typický kyberhipici!

High society se pozná podle hodinek a bot, proto hodinky nenosím.

Já vás obdivuju... To protože tomu rozumíte, a já ne. Takovýhle triky na mě nezkoušejte!

Libil se mi hlas herečky. Jenom hlas? No hlas! Jenom hlas? Hlas!?

No, že chtěl někdo odejít po první půlce vašeho představení – já byl na Shakespearovských slavnostech a také jsem chtěl po první polovině odejít. Tak to si zapíšu, jsme stejné dobrý jako na Shakespearovi!

Chtěl bych nominovat pána s penisem... A já pána s ještě větším penisem!

„I pohoršení znamená, že se hra diváka dotkla“

„Hra Urvi to! mě něčím uhranula, okouzila, dostala,“ tvrdí režisér Martin Volný.

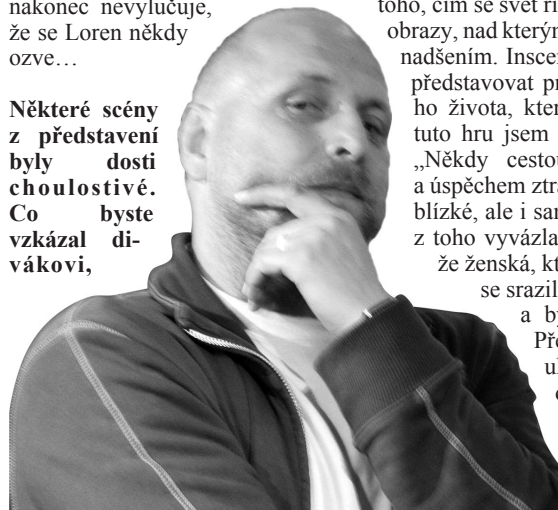
Proč pro vás bylo Williamsonovo téma atraktivní?

Když jsem si scénář přečetl, věděl jsem, že chci dělat jen ji a nic jiného. Zkrátka to byl takový ten vnitřní podvědomý pocit. Téma je aktuální, má poselství. Dává hercům možnost, aby ztvárnili několik poloh a hlavně – je provokativní!

Hra má dvě možnosti konce. Bud' může skončit „happy endem“ nebo naopak. Proč jste si nevybral dobrý konec?

Williamson napsal tuto hru původně jako „happy end“. Znamená to, že Loren s Gerrym začínají znovu, vše je odpuštěno. Avšak když premiéru hrálo divadlo v Londýně, tak postavu Loren ztvárnila Madonna a ta se dostala s Williamsonem do sporu právě kvůli ukončení hry. Tvrdila, že v reálném životě by to takhle nikdy neskončilo. A tak přepsal Williamson hru tak, jak ji hráme my – na špatný konec. Zkrátka konec, kdy hlavní postavy odjíždějí ruku v ruce vstříc zapadajícímu slunci, v reálném životě neexistuje. Ale Gerry nakonec nevylučuje, že se Loren někdy ozve...

Některé scény z představení byly dosti choulostivé. Co byste vzkázal divákovi,

který odchází z představení s komentářem „Jsem pohoršen“.

Do původního programu jsem napsal divákovi vzkaz: „Chceš-li se bavit, bav se. Chceš-li se smát, směj se. Chceš-li plakat, plakej. Chceš-li se pohoršit, pohorši se. Za to či ono každopádně děkujeme“. Hra kopíruje reálný život a přijde mi alibistické hrát něco, co není pravda, tedy změkčilé věci. I pohoršení znamená, že se hra diváka dotkla, že ho oslovila – i kdyby to bylo jenom v tom, že současný svět se honí za prachama a on se na to dívat nechce. Také to je oslovení, které máme na mysli. Pokud je divák pohoršen nad představením, zajímalo by mě, zdali je také pohoršen nad všeobecným stavem současného světa. Pokud je pohoršen nad tímto, je to správné. Pokud je pohoršen nad tím, že se v představení říkají sprostá slova, že se tam hraje se sexuálními pomůckami apod., tak do sebe nechce nechat hru vstoupit a zůstal u povrchového symbolu.

Je hra v nějakém směru odrazem dnešní doby? Jaké nese poselství?

Ano, dnešní svět by měl být o jiných hodnotách, než jsou peníze, výkon a konzum. Představení je typický produkt toho, čím se svět řídí – mít prachy, obrazy, nad kterými ostatní hekají nadšením. Inscenace tedy může představovat pranýř současného života, který vedeme. Pro tuto hru jsem vytvořil motto: „Někdy cestou za uznáním a úspěchem ztrácíme nejen své blízké, ale i sami sebe“. Loren z toho vyvázla s ponaučením, že ženská, kterou chtěla být, se srazila s tou, která je, a bylo to strašné! Představení tedy ukazuje, že je dobré obrátit se ke své lidskosti, k sobě samému.

Divácké výkřiky

Víc se mi líbila druhá půlka.

Moc se mi to nelíbilo. Líbila se mi tedy ta hlavní herečka, ale jinak to není můj šálek.

Neoslovuje mě to. Ne.

Mně se to líbilo. Ale nejlepší byla ta blondýna. Téma mi vůbec nevadilo, možná to bylo na jedno téma moc dlouhé, ale jo. Líbilo se mi to.

Nejvíce se mi líbila hlavní postava, jinak mi to přišlo trochu nudné.

Bylo to hezké a srandovní. Měli to hezky udělané.

Já myslím, že se mi to líbilo. Neumím říct v čem. V podstatě jde o život, takto se v životě spousta lidí chová. Bylo tam vystiženo, že peníze nejsou vždy všechno, ale můžou zničit okolí.

Víte, ze začátku se mi to nelíbilo, protože to je charakteristika dnešní doby milionářů. Ale vzhledem k tomu, jak herci to nádherně zahráli, tak ta druhá polovina se mi líbila. Zrovna jsem říkala kamarádce, musíme si zvykat na nový žánr. Mě je osmdesát jedna, já si pamatuji herce z první republiky, takže dneska je doba jiná, užívá se několik takových slov, co se dříve absolutně nemohlo, ale když si člověk uvědomí, že se to musí soustředit do tohoto století a do té naší doby, bylo to krásné.

Bylo to dobře uhrané, malinko delší.

DS Amadis Brno: Úžasná svatba

Postřehy z kuloárů

Před tím, než začneme, mám na vás jeden dotaz: Jaký máte rozpočet na jedno představení?

Ondřej Buchta, výborný. Josef Širhal, výborný. Šárka Nekudová nebo Blanka Plotěná, výborný.

Hodný muž: z 99,9 %... Moderátor: Pozor! Ta jedna desetina je už negativní.

Bylo to jako dýchavičná lokomotiva a ještě k tomu vrzavá.

Tady jste názorně slyšeli, jak dobrá herečka může zkazit představení.

Se stejným zaujetím můžu sledovat hru, která je psycho, a hru kde jede „o prdel“.

Ta dřina tam je cejtit, z vás.

Nejsem schopen zhlédnout dvouhodinové představení a pak o něm dvakrát diskutovat... Vašku, to je ale tvůj problém, ne jejich.

Při dopoledním představení jsem byl zasažen umělým vejcem. Při vašem knoflíkem. Já už toho tady pomalu začínám mít dost.

„Je to podpantoflák!“ tvrdí Ondřej Buchta o postavě Billa

Rozhovor nám poskytl Ondřej Buchta ze spolku Amadis Brno, který je představitelem role ženicha Billa.

Minulý rok jste na FEMADu byli s představením, které mělo podobnou tematiku. Proč si vybíráte právě téma lásky a společného soužití?

To mě nikdy nenapadlo, ale pár her jsme měli i bez této tematiky. Podle mě se jedná o nejčastější tematiku. Když se podívám zpátky na inscenace, tak všechno bylo o soužití dvou a více lidí. A všechno o lásce. Všude je jí plno a lidé ji chtějí.

A co se na tom líbí vám?

Asi nic. Já to dělám, protože musím. (smích)

S jakým pocitem by měl divák z divadla odcházet? Má hra nějaké ponaučení?

Já myslím, že to ani ne. Na nějaké ponaučení asi ani nemáme. Ale divák by měl odcházet rozesmátý a odpočatý. Prostě v pohodě.

A není to právě nejtěžší?

Já doufám, že to je to nejjednodušší, co může na divadle být. Já prostě nechci, aby divák odešel zdeptaný. To nepreferujeme, doufám.

Jak dalece se vy sám ztotožňujete s postavou, kterou hrajete? A co se vám na ní líbí, či nelíbí?

Nad tím jsem ještě nikdy takhle nepřemýšlel. Já nejsem ženatý a on se bude ženit, i když mu to nevyjde. Líbí se mi na tom, že se nakonec odhodlal k někomu zavázat. To bych také jednou chtěl. A co se mi nelíbí? Je to podpantoflák!

Vy jste na FEMADu již od začátku, jak si ho užíváte?

Výborně. Pravda, že první den si již moc nepamatuji. Ale určitě byl skvělý, aspoň, co říkali kamarádi. Dnešní den bude taky úžasný, protože hrajeme **svatbu**. A jinak taky počasí a lidi vycházejí skvěle!

Divácké výkřiky

Bylo to prostě psycho. Bylo to brutální, prostě skvělý a úžasný.

Mně se to moc líbilo. Dlouho jsem se v divadle takhle nepobavil.

Já si myslím, že to byl úžasný výkon. Téměř profesionální. Velmi jsem se nasmál.

Byl to rozhodně zážitek. Nevím, jestli dobrý, špatný. Rozhodně to byl zážitek. Uznávám to, že herci mají daleko větší výdrž než jejich rekvizity. Trochu předpokládám, že tohle byla derniéra, nevím, jak by tohle dokázali zopakovat někdy v budoucnu.

Já jsem bez názoru.

Viděla jsem to asi už po desáté a je to tedy pokaždé něco úplně jiného. Je tam mnoho improvizace, ale jsou úžasní. Je to energické a skvělé.

Já to viděl podruhé, ale je to skvělý představení. Mám tento soubor velmi rád a rád na něj chodím.

Někdy jsem si říkala, jestli té srandý tam není už trochu moc.

Nejlepší byla Pokojská. Ta byla prostě úžasná!

Mně se líbilo, jak se krásně odbourávali. Bylo to moc zábavné představení, ale určitě tam bylo i hodně improvizace.

Málem mi pukla hlava!